

TYGIEL PASTERZA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 25 czerwca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ps 23,1-6; Rz 12,18-21.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Duszę moją pokrzepia. Wiedzie mnie ścieżkami sprawiedliwości ze względu na imię swoje” (Ps 23,3).

Zofia oparła się plecami o drzwi sypialni i osunęła się na podłogę. Łzy webrały szybko w jej oczach. Zaczęła szlochać.

— Jak on mógł? Jak on mógł?!

Właśnie dowiedziała się czegoś, co złamało jej serce. Ktoś, komu ufała jak przyjacielowi i kogo szanowała, rozpowiadał straszne plotki na jej temat, by zniszczyć jej dobre imię i dzieło, które wykonywała. Wzięła do ręki *Biblię* i przeczytała dobrze znane słowa: „Duszę moją pokrzepia. Wiedzie mnie ścieżkami sprawiedliwości ze względu na imię swoje. Choćbym nawet szedł ciemną doliną, zła się nie ulękne, boś Ty ze mną, laska twoja i kij twój mnie pocieszają” (Ps 23,3-4).

— To niemożliwe! — powiedziała.

Jednak sens tych wersetów wydawał się być następujący. Otóż Pasterz z psalmu wiedzie swoje owce ścieżkami sprawiedliwości, ale ścieżki te wiodą ciemną doliną. *Czy to możliwe, że nawet ta bolesna zdrada ze strony przyjaciela, czyli to doświadczenie ciemnej doliny, jest czymś, czym Bóg posłuży się, by przywieść mnie ku sprawiedliwości?*

TYDZIEŃ W SKRÓCIE: Kiedy pełniej rozwijasz się duchowo — w czasach spokoju czy w trudnych chwilach?

„Pan jest pasterzem moim, niczego mi nie braknie” (Ps 23,1).

Pewną grupę dzieci poproszono o to, by narysowały Boga. W rezultacie niemal na każdym z dziecięcych rysunków pojawiło się serce. Zapytane o powód tego dzieci oświadczyły jednogłośnie, że przecież Bóg jest miłością. To było dla nich oczywiste.

Łatwo jest mieć dobrą opinię o Bogu i Jego zamierzeniach, gdy wszystko idzie nam dobrze. Jednak gdy dorastamy, a codzienne życie staje się trudniejsze i bardziej skomplikowane, nasze spojrzenie na Boga zmienia się. Oczywiście, Bóg się nie zmienia (zob. Hbr 13,8; Jk 1,17), ale my zmieniamy się.

Ze względu na pasterski tryb życia starotestamentowych Izraelitów Dawid w 23. rozdziale *Księgi Psalmów* używa bliskiego im obrazu pasterza, by opisać sposób, w jaki Bóg troszczy się o nas. Bóg jest przedstawiony jako Dobry Pasterz zarówno w Starym Testamencie, jak i *Nowym Testamencie*. Jest to obraz piękny, ale jednocześnie stanowiący wyzwanie dla nas. Zanim przyjrzymy się 23. rozdziałowi *Księgi Psalmów*, zobaczmy, jak różni autorzy ksiąg biblijnych rozumieli dzieło i charakter Boga jako Pasterza.

Czego uczą o Bogu jako Pasterzu wymienione poniżej wersety?

Iz 40,11

Jr 23,3-4

Ez 34,12

J 10,14-16

1 P 2,25

Co według 23. rozdziału *Księgi Psalmów* czyni Bóg jako Pasterz w trosce o swoje owce?

Ps 23,2

Ps 23,3

Ps 23,4

Ps 23,5

Ps 23,6

Co dla ciebie oznacza świadomość, że jest Ktoś, kto tak troszczy się o ciebie? Jak możesz się posłużyć tym biblijnym obrazem, by wesprzeć kogoś, kto ma ten obraz Boga zaciemniony wskutek trudnych życiowych doświadczeń?

„Wiedzie mnie ścieżkami sprawiedliwości ze względu na imię swoje” (Ps 23,3).

Wyobraź sobie *ścieżki sprawiedliwości* (zob. Ps 23,3) ciągnące się przed tobą na dużej odległości. Nie widzisz ich końca, ale wiesz, że prowadzą do domu — do Boga. Czy widzisz, którędy wiodą te ścieżki? Niektóre miejsca widać wyraźnie, ale inne są zasłonięte przez wielkie i niebezpieczne przeszkody. Czasami ścieżka znika za granią. Niektóre jej odcinki są łatwe do przejścia, a inne trudne. Tak też było, gdy Izraelici wędrowali z Egiptu do Ziemi Obiecanej, i tak przedstawia ścieżki sprawiedliwości rozważany przez nas psalm.

Ustal na podstawie 23. rozdziału *Księgi Psalmów* miejsca, przez które przechodzą owce, podążając ścieżkami sprawiedliwości w drodze do domu Pana.

Ale dlaczego te ścieżki w Ps 23,3 zostały nazwane „ścieżkami sprawiedliwości” (BW) czy „prawymi ścieżkami”⁴ (PLS)? Oto cztery ważne powody. Po pierwsze są to *prawe* ścieżki, bo prowadzą do właściwego celu — do domu Pasterza. Po drugie są to *właściwe* ścieżki, bo prowadzą nas zgodnie z wolą prawej osoby — Pasterza. Po trzecie są to ścieżki *cnoty*, bo uczą nas być cnotliwymi cnotliwymi ludźmi, podobnymi do Pasterza. Po czwarte są to *właściwe* ścieżki, bo dają nam właściwe świadectwo (gdy stajemy się sprawiedliwymi ludźmi, oddajemy chwałę Panu). Są to *prawe* ścieżki (*ścieżki sprawiedliwości*), bez względu na to czy łatwo nimi iść, czy też trudno.

Trzeba być świadomym tego, że gdy Bóg nas prowadzi, to nie chodzi jedynie tylko o to, byśmy dotarli do celu. Chodzi bowiem o coś więcej niż o prowadzenie i ochronę. Tak jak się to dzieje w wielu przykładach zawartych w całej *Biblii*, w których Bóg prowadzi swój lud (czy to Abrahama dzięki swoim obietnicom, czy Izraelitów dzięki słupowi ognia i obłoku), gdy Bóg prowadzi, zawsze uczy swój lud sprawiedliwości.

Czy masz świadomość tego, że sprawiedliwość jest priorytetem, czyli najważniejszą sprawą Pasterza w twoim życiu? Jak życiowe próby zmieniają cię, byś lepiej odzwierciedlał charakter Chrystusa?

⁴ PFK: *ścieżki prawdziwe*, PCM: *ścieżki proste*, BC: *właściwe ścieżki*, PIC: *ścieżki cnoty*, BI: *umocnione drogi sprawiedliwości*, PJK: *ścieżka jawnej sprawiedliwości* (przyp. red.).

„Choćbym też chodził w dolinie cienia śmierci, nie będę się bał złego, albowiem ty ze mną; laska twoja, i kij twój, te mię cieszą” (Ps 23,4 BG).

Byłoby miło, gdyby ścieżki sprawiedliwości wiodły jedynie wzdłuż zielonych brzegów krystalicznie czystych strumieni, ale nie tak przedstawił to Dawid. Ścieżki te wiodą przez dolinę cienia śmierci — miejsce, które niezbyt chętnie chcemy napotkać na swojej drodze! W pewnych porach roku suche łożyska rzek, parowy i wąwozy w Izraelu mogą się błyskawicznie wypełnić wodą, zaskakując nieostrożnych wędrowców. Miejsca te są zwykle wąskie i mają strome zbocza, więc panuje w nich półmrok. Stąd *cień śmierci*.

Przypomnij sobie sytuacje podobne do przechodzenia przez *dolinę cienia śmierci*. Co wtedy czułeś? Czy odczuwałeś lęk, choć wiedziałeś, że Pasterz jest z tobą? Jakie wersety biblijne były dla ciebie najcenniejsze w tym czasie i dlaczego?

Jak owce znalazły się w tej dolinie? Czy weszły tam z własnej woli, czy też Pasterz je tam zaprowadził? Uzasadnij swoją odpowiedź.

Amerykańska pisarka i misjonarka Elisabeth Elliot⁵ (1926-2015) napisała: „Jagnię, które znalazło się w dolinie cienia śmierci, może dojść do wniosku, że zostało wprowadzone w błąd. Jednak musiało przejść przez mrok, by odczuć się lęku. Pasterz wciąż był przy nim”⁶.

Czy kiedykolwiek czułeś się tak, że zostałeś *błędnie skierowany* do podobnej doliny? Jak odnosiłeś się wówczas do Boga? Dlaczego Pasterz jest gotowy zaryzykować, że Go nie zrozumiemy, gdy pozwala nam wejść do ciemnej doliny?

⁵ Elisabeth Elliot była żoną Philipa J. Elliota, misjonarza, jednego z pięciu zamordowanych w 1956 roku podczas próby ewangelizacji wojowniczego plemienia Huaoranów w Ekwadorze. Po tej tragedii jego żona oraz inni misjonarze kontynuowali pracę misyjną wśród tego indiańskiego ludu (*przyp. red.*).

⁶ Elisabeth Elliot, *Quest for Love*, Grand Rapids 1996, s. 218.

Otoczony stół — druga niespodziewana przeszkoda

ŚRODA — 29 czerwca

„Zastawiasz przede mną stół wobec nieprzyjaciół moich, namaszczasz oliwą głowę moją, kielich mój przelewa się” (Ps 23,5).

W ciągu naszego życia z pewnością nieraz jeszcze natkniemy się na wrogów. Jak mamy się z nimi uporać? Czy zdarzyły ci się bezsenne noce, podczas których obmyślałeś zemstę na kimś, kto cię skrzywdził? Wielu chrześcijan nie wie, jak poradzić sobie ze swoimi wrogami.

Jakiego rodzaju wrogów spotkałeś w swoim życiu? Jak zareagowałeś na tych, którzy starali się skrzywdzić ciebie lub twoich bliskich? W jakim stopniu zastosowałeś słowa Chrystusa zapisane w Mt 5,44 oraz radę Pawła z Rz 12,18-21?

W Ps 23,5 Dawid ukazuje nam ciekawy sposób postępowania wobec wrogów. Otóż nie zwraca on na nich uwagi, ale patrzy na Boga i na to, co On robi dla niego. Oto Bóg przygotowuje dla niego ucztę.

W bliskowschodniej kulturze, w której żył Dawid, przed rozpoczęciem uczyty gospodarz przyjęcia namaszczał oliwą głowę dostojnego gościa. Oliwa ta była zaprawiona wonnościami. Następnie gość zasiadał przy stole, gdzie przygotowane były dla niego potrawy w dużej ilości.

Jak te trzy rzeczy — stół, oliwa i kielich wymienione w Ps 23,5 — pomagają nam pamiętać o Bożej opiece, nawet gdy przemierzamy ciemną dolinę?

Paweł przypomina nam, że „bój toczymy nie z krwią i z ciałem, lecz z nadziemskimi władzami, ze zwierzchnościami, z władcami tego świata ciemności, ze złymi duchami w okręgach niebieskich” (Ef 6,12). Wśród naszych wrogów są ci, których widzimy, oraz ci, których nie widzimy. Czy nam się to podoba, czy nie, jesteśmy otoczeni. Jednak gdy jesteśmy z Pasterzem, to żaden wróg, widzialny czy niewidzialny, nie może nam odebrać tego, co On dla nas przygotował.

Zastanów się nad tym, jak Pasterz traktował cię, gdy byłeś otoczony przez wrogów. Co widzisz w takich chwilach i jak pomaga ci to oddawać chwałę Bogu mimo trudności?

„Dobroć i łaska towarzyszyć mi będą przez wszystkie dni życia mego. I zamieszkać w domu Pana przez długie dni” (Ps 23,6).

Gdy jesteśmy w ciemnej dolinie albo zostaliśmy otoczeni przez wrogów, czasami odczuwamy pokusę, by uznać, że zostaliśmy opuszczeni przez Boga. Nie zawsze bowiem widzimy i czujemy, że Bóg działa na naszą rzecz. Sądźmy raczej, że gdyby nam On pomagał, to nie znaleźlibyśmy się w takiej trudnej sytuacji. Jednak Dawid widział to inaczej.

Na jakie dwa fakty wskazuje Dawid w Ps 23,6 pomimo trudności, których doświadczał? (Zob. także Ef 1,4; 2 P 1,10; Hbr 11,13-15).

Niektóre przekłady Ps 23,6 mówią, że dobroć i niesłabnąca miłość (zaangażowanie Boga w przymierzu) będą *towarzyszyć* wierzącemu przez wszystkie dni jego życia. Jednak hebrajski czasownik użyty w starotestamentowym oryginale jest zdecydowanie mocniejszy. Zatem lepszym tłumaczeniem byłoby, iż dobroć i niesłabnąca miłość Boga będą *ścigać/gonić* wierzącego przez wszystkie dni jego życia. (Ten sam hebrajski czasownik jest użyty także w Rdz 14,14, Joz 10,19 i 1 Sm 25,29, w których idea pościgu jest bardzo wyraźna).

Jaki obraz przychodzi ci do głowy, gdy myślisz o dobroci i łasce, które cię *ścigają*? Co miał na myśli Dawid, opisując Boga troszczącego się o nas w ten sposób?

Bez względu na to, jak głęboka jest ciemna dolina i jak natarczywi są nasi wrogowie, pewność miłości i łaskowości Boga oraz Jego prowadzenia aż do końca naszej drogi jest niekwestionowana. Skoro ta pewność podtrzymała Jezusa i pozwoliła mu przejść Golgotę, to my także powinniśmy tę pewność pielęgnować w swoich sercach.

Jednak zdarzają się takie sytuacje, w których nasi bliscy zadają nam trudne pytania. Najczęściej najlepszym sposobem odniesienia się do tych trudnych pytań nie jest teologiczny opis tego, czego Bóg może dokonać. Jak wskazuje Dawid w Ps 23,6, najlepszym, co możemy zrobić w takiej sytuacji, jest głoszenie naszych osobistych przekonań odnoszących się do prawdy o Bogu.

Jakie mamy dowody — na podstawie naszej wiedzy o Bogu — na poparcie naszej pewności, iż Jego dobroć i łaska będą nas *ścigać*? Jak dowody możesz przytoczyć z *Biblii*? Jak możesz się dzielić tą pewnością z ludźmi, którzy wątpią w Bożą opiekę? Dlaczego krzyż Chrystusa jest najważniejszym dowodem tego *pościgu* Boga za nami?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Ci, którzy ostatecznie zwyciężą, będą przeżywać okresy strasznego przygnębienia i prób w swoim duchowym życiu. Jednak nie wolno im tracić ufności, gdyż jest to częścią ich nauki w szkole Chrystusa, niezbędną, by wszelki żużel został usunięty. Sługa Boży potrzebuje hartu ducha, by przetrwać ataki wroga, jego ciężkie szyderstwa, i musi pokonać przeciwności, które szatan stawia na jego drodze. (...).

Jednak jeśli patrzycie nieustannie wzwyż, zamiast w dół na wasze trudności, nie osłabniecie w drodze i wkrótce ujrzycie Jezusa wyciągającego rękę, by wam pomóc. Wystarczy, że podacie Mu rękę w prostej ufności i pozwolicie, by was prowadził. Gdy stajecie się ufni, nabierzecie nadziei. (...).

W Chrystusie znajdziecie pomoc w formowaniu silnego, zrównoważonego i pięknego charakteru. Szatan nie może udaremnić wpływu światła jaśniejszego z takiego charakteru. (...). Bóg dał nam najlepszy dar — swego jedynego Syna — aby nas podnieść z upadku, uszlachetnić i przygotować do zamieszkania w Jego królestwie przez przyjęcie doskonałości Jego charakteru”⁷.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W jakim stopniu jesteś świadomy, że *straszne przygnębienie i próby* w twoim życiu mogą być częścią *nauki w szkole Chrystusa*?

2. Jak nasza pomoc, nasza pociecha i nasze wsparcie dla tych, którzy kroczą doliną cienia śmierci, mogą być w takich kryzysowych sytuacjach częścią prowadzenia ludzi przez Boskiego Pasterza?

3. Podczas wspólnego studium biblijnego opowiedzcie o tym, jak dobroć i łaska Boga *ścigały* was w przeszłości. Czego możecie się nauczyć z tych doświadczeń?

4. Pomyśl o ostatnich godzinach życia Chrystusa, gdy znalazł się On w tyglu męki. Opowiedz — na podstawie *Biblii* i komentarza Ellen G. White zawartego w książce *Życie Jezusa* — jak Jezus w swoim człowieczeństwie był w stanie znieść swoją mękę? Czego możemy się nauczyć z Jego przykładu, by wytrwać w tyglu cierpienia i próby?

⁷ Ellen G. White, *Poselstwo do młodzieży*, Warszawa 2011, s. 49. Przeczytaj także koniec rozdziału *Missionaries in the Home*, w: *taż, Testimonies for the Church*, t. 4, Omaha 1948, s. 143; rozdział *Boski Pasterz*, w: *taż, Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 355-360.